

[Indenrigsministeren.]

„der gør sig skyldig i grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelsen af sit Kald“.

Det ærede Medlem var ikke tilfreds med den Ordning, Ministeriet har foreslaaet i § 12, hvorefter en Læge for at søge en Fare afbødet skal henvende sig først til vedkommende selv og derefter om fornødent gøre Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen; men ønskede, at Bestemmelsen skulde gaa ud paa, at Lægen først skal henvende sig til den, der trues af Faren, og derefter til vedkommende Myndighed. Jeg skal gerne indrømme, at det er et overmaade vanskeligt Omraade, vi her bevæger os paa, og jeg vil gerne forhandle med Udvalget om hele dette Forhold, men lad mig alligevel sige til det ærede Medlem, som jo i øvrigt ikke ønsker, at Lægerne skal have for stor Magt, at med den Affattelse af § 12, som det ærede Medlem foreslaar, udstyres Lægerne med en ikke ganske ringe Magt, en Magt, som, hvis en Læge vilde misbruge den, vilde kunne fremkalde højst uhyggelige Tilfælde. Dette er Grunden til, at jeg har ændret § 12, idet jeg mener, at naar den paagældende selv gøres opmærksom paa Forholdet, men ikke reagerer, er det rimeligt, at det er den sagkyndige Institution, Sundhedsstyrelsen, der skønner over, om der i Lægens Anmeldelse foreligger virkelig objektiv Grund til at gribe ind.

Derefter fremsatte det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen en Række meget stærke Udtalelser om Lægernes Organisationer og sagde noget om, at Almindelig dansk Lægeforening misbruger sin Magt og optræder diktatorisk. I den Anledning vil jeg sige, at jeg meget gerne under en kommende Forhandling enten her eller i Udvalget vil høre en nærmere Begrundelse. Som jeg sagde i min Frømsættelsestale, er jeg klar over, at Lægerne har en meget stærk Organisation, og jeg er personlig af den Opfattelse, at hvis denne Organisation misbruger sin Magt, hvis den ikke forstaar sin særlige Stilling, maa Samfundet nødvendigvis reagere derimod, og reagere meget stærkt; men det forekommer mig paa den anden Side, at det ærede Medlems Bemærkninger forudsatte, at det ærede Medlem nærmere klargør, hvad det er, han særlig tænker paa.

Det ærede Medlem sagde i denne Forbindelse, at man ikke kunde lade et saadant Monopols Indehavere selv bestemme deres Priser. Jeg var noget inde paa dette i min Frømsættelsestale, men i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse her vil jeg sige, at han har jo ikke i Kommissionen stillet mere yderliggaaende Forslag paa dette

Punkt, men har med Hensyn til Fastsættelsen af Lægetaksterne været tilfreds med Lovforslagets Affattelse; det eneste Forslag, der fra Kommissionens Side paa dette Punkt gaar videre, er et Forslag, som er stillet af det ærede Medlem Fru Elna Munch, og dette Forslag har det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen ikke villet tiltræde. Jeg er imidlertid rede til at gaa imod ethvert Magtmisbrug paa disse Omraader, men saa maa man ikke tale i Almindelighed, saa maa man komme ind paa konkrete Ting.

Af konkrete Forhold fremdrog det ærede Medlem, saa vidt jeg hørte, kun eet, nemlig Spørgsmaalet om de Overenskomster, der er sluttet mellem Lægerne og Sygekasserne i København, hvorefter Sygekasserne ikke maa have Overenskomst med nogen udenfor Københavns Lægeforening staaende Læge, og omvendt ingen Læge, der er Medlem af Københavns Lægeforening, maa have Overenskomst med nogen statsanerkendt Sygekasse udenfor de samvirkende Sygekasser i København. Jeg vil gerne i Anledning heraf sige, at i det Forhold bestemmer mærkværdig nok netop Lægerne *ikke* alene Prisen, men de staaar overfor en modsvarende Organisation.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at ved Overvejselsen af hele dette Forhold er der to Ting, der under Udarbejdelsen har været medvirkende til, at jeg ikke er skredet ind heroverfor. For det første foreligger der Oplysning om, at vel er det saaledes, at kun Medlemmer af Sygekasselægernes Organisation kan faa Ansættelse som Sygekasselæge, men det er tillige oplyst, at enhver Læge, der faar Sygekassepraksis, optages og skal optages i den paagældende Organisation, og det at være Medlem af denne Organisation er vel en Betingelse for at beholde Sygekassepraksis, men ikke en Betingelse for at opnaa Sygekassepraksis. Og det andet, jeg har hæftet mig ved, og som nødvendigvis maa gøre Indtryk paa en, er dette, at selve Sygekassernes Repræsentanter hævder, at den gældende Ordning i det store og hele har virket tilfredsstillende for Sygekasserne og disses Medlemmer, og Sygekassernes Repræsentanter har i Kommissionen stærkt fremhævet, at denne Ordning er nødvendig for at skaffe den tilstrækkelige Fasthed i Kassernes Administration. Det er ret vanskeligt for Samfundet at gribe ind paa dette Omraade, naar de, der repræsenterer Patienterne, erklærer, at den gældende Ordning er gavnlig for Patienterne.

Om dette, at de to Organisationers Overenskomst kræver Medlemskab af Læge-